

Roj: **STSJ CAT 3263/2015 - ECLI: ES:TSJCAT:2015:3263**

Id Cendoj: **08019330052015100010**

Órgano: **Tribunal Superior de Justicia. Sala de lo Contencioso**

Sede: **Barcelona**

Sección: **5**

Fecha: **08/01/2015**

Nº de Recurso: **283/2012**

Nº de Resolución: **1/2015**

Procedimiento: **Recurso ordinario (Ley 1998)**

Ponente: **EDUARDO PARICIO RALLO**

Tipo de Resolución: **Sentencia**

Resoluciones del caso: **STSJ CAT 3263/2015,**
STS 3131/2017

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

SECCIÓ CINQUENA

Recurs Ordinari núm. 283/2012

SENTÈNCIA Núm. 1/2015

Il·lms. Srs.:

President

Sr. Alberto Andrés Pereira

Magistrats

Sr. José Manuel Soler Bigas

Sra. Ana Rubira Moreno

Sr. Eduard Paricio Rallo

Barcelona, a 8 de gener de 2015

LA SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA (SECCIÓ CINQUENA) , ha pronunciat la següent sentència en el recurs contenciós administratiu núm. **283/2012**, interposat pel **COL·LEGI D'AGENTS DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA DE BARCELONA I PROVÍNCIA** , representat per la Procuradora Sra. ESTIBALIZ RODRÍGUEZ ORTIZ DE ZARATE i dirigit per la Lletrada Sra. MONTSERRAT JUNYENT MARTIN, contra l' **AUTORITAT CATALANA DE LA COMPETÈNCIA** , representada pel LLETRAT DE LA GENERALITAT.

Ha estat ponent el **Magistrat Il·lm. Sr. Eduard Paricio Rallo** , que expressa el parer de la Sala.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- En data 19 de setembre de 2012 la representació de la part actora va presentar en la secretaria d'aquesta Sala escrit d'interposició del present recurs, adreçat contra la resolució dictada en data 25 de juliol de 2012 pel Tribunal Català de Defensa de la Competència de l'Autoritat Catalana de la Competència en el expedient sancionador núm. 25/2010.

SEGON.- El Col·legi recurrent va presentar en data 3 de gener de 2013 escrit de demanda mitjançant el qual va demanar sentència que es tingui per formulat en temps i forma recurs contenciós administratiu contra la resolució esmentada per la qual s'imposa una multa coercitiva de 120.000 euros.

Hom fonamenta el recurs en els següents motius:

A/ El fet que les disposicions qüestionades per la resolució impugnada van quedar derogades per la normativa general que s'ha anat dictant, específicament per la Llei 7/97, el Reial Decret Llei 4/2000, la Llei 10/03, la Llei 7/06 d'exercici de les professions titulades, la Llei 18/07 del dret a l'habitatge, el Reial Decret 1294/07 i el Decret 12/10;

B/ Que el Col·legi no ha aplicat els preceptes controvertits, com ara la col·legiació obligatòria, les restriccions a l'exercici professional mitjançant societats o l'habilitació d'agents d'altres circumscripcions;

C/ L'il·lícit aplicat requereix comprovar la incidència que la conducta sancionada te en el mercat (STS de 18 de maig de 2009, recurs núm. 716/07), sense que la resolució impugnada determini el pes del col·legi o els col·legiats en el mercat;

D/ Que l'actora no exerceix una fiscalització dels despatxos professionals sinó que es limita a recaptar la informació dels mateixos, informació que d'altra banda és necessària per a la constitució de l'assegurança professional, sempre d'acord amb allò previst a la Llei del dret a l'habitatge;

E/ Que al regulació dels noms comercials te una finalitat de protecció dels usuaris;

F/ El fet que els honoraris van passar a ser orientatius després de les Lleis òmnibus;

G/ Que la regulació dels contractes d'encàrrec te cobertura en la Llei del dret a l'habitatge;

H/ Pel que fa al torn de valoracions, la imposició d'un requeriment de formació i reciclatge troba al seva justificació en la protecció dels usuaris, sense perjudici que aquest requeriment s'ha deixat sense efectes, i que la remissió de llistes de col·legiats als òrgans jurisdiccionals te la seva base en l'article 341 de la Llei

d'Enjudiciament Civil, com ha reconegut el Tribunal Suprem en sentència de 21 de setembre de 2011 . Hom afegeix que el Col·legi no ha exigut els visats referits als informes dels perits judicials, essent així que en aquests casos la seva funció es limita a validar la col·legiació del perit.

TERCER.- Per la seva part, la representació de l'Administració demandada va formular contestació a la demanda en què, d'acord amb els fets i fonaments al·legats, va demanar que es declari la inadmissibilitat d'aquest recurs o, en tot cas, la seva desestimació.

QUART.- Mitjançant resolució de data 7 de maig de 2013 es va fixar la quantia d'aquest procés com indeterminada. Acte seguit, es va admetre i practicar la prova proposada per les parts amb el resultat que consta als actes. Posteriorment, actora i demandada van formular conclusions.

CINQUÈ.- Mitjançant provisió de data 27 de novembre de 2014 i d'acord amb allò previst a l' article 33.2 de la Llei jurisdiccional es va plantejar a les parts un possible nou motiu de recurs referit a l'eventual manca de competència del Tribunal Català de la Competència per sancionar o efectuar requeriments respecte normes administratives. L'Administració s'hi va manifestar en el sentit d'oposar-s'hi al nou motiu, mentre que l'actora es manifesta en sentit favorable.

SISÈ.- Finalment, es va assenyalar dia i hora per a la votació i resolució, diligència que va tenir lloc en la data fixada.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER .- La representació de l'Administració demandada planteja una al·legació preliminar d'inadmissibilitat d'aquest recurs per defectes en la formulació de la demanda; concretament perquè l'actora no va precisar a la demanda la pretensió que formula ni va formular els fonaments de dret, amb infracció dels articles 31 , 33 i 56 de la Llei jurisdiccional .

Certament l'escrit de demanda formulat per la representació del Col·legi recurrent no respecta els requeriments legals establerts a l' article 56 de la Llei jurisdiccional . En efecte, l'escrit no inclou cap informació a l'apartat de fonaments de dret i, d'altra banda, la pretensió es limita a una única petició consistent en què es tingui per formulat en temps i forma recurs contenciós administratiu contra la resolució de data 25 de juliol de 2012 per la qual s'imposa una multa coercitiva de 120.000 euros, sense plantejar cap de les pretensions previstes a l' article 31 de la Llei jurisdiccional .

Cal precisar, a més, que la resolució impugnada no imposa una multa coercitiva. En efecte, la resolució te diversos apartats, dos d'ells referits a sengles imputacions d'infraccions al dret de la competència, una intimació per al cessament de les anteriors conductes, la imposició de sengles multes de

70.000 i 50.000 euros, l'ordre de modificar la normativa col·legial abans del 31 de març de 2013, i l'advertiment d'una multa coercitiva de 3.000 euros per cada dia d'endarreriment. Per tant, no estem davant una resolució que imposi una multa coercitiva com s'esmenta a la demanda, sinó davant una resolució heterogènia que, entre altres pronunciaments, es limita a advertir de la possibilitat d'una futura multa coercitiva.

Es constata en conseqüència l'incompliment de l' article 56 de la Llei jurisdiccional . Una infracció contumaç doncs l'actora tampoc no va intentar corregir aquest defecte a l'escrit de conclusions.

Ara bé, la inadmissió del recurs posa en qüestió el principi de tutela judicial efectiva, de forma que opera en aquest punt el principi *pro actione* , o d'afavoriment de l'acció; un principi que imposa l' article 53 de la Constitució espanyola i que ha consagrat una reiterada jurisprudència constitucional i ordinària.

N'és mostra d'aquesta jurisprudència la sentència del Tribunal Constitucional núm. 27/10 que es manifesta en el sentit que no procedeix la inadmissió del recurs quan la pretensió pot ser deduïda del cos de l'escrit de demanda, i aquest és el cas doncs sembla clar que allò que pretén l'actora és l'anul·lació de la resolució impugnada en el seu conjunt.

El mateix succeeix amb els fonaments jurídics, que es troben desplegats en la primera part de la demanda, que l'actora anomena al·legacions.

En conseqüència, correspon desestimar l'al·legació prèvia formulada per la representació de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la inadmissibilitat del recurs.

SEGON .- S'impugna en aquest recurs la resolució dictada en data 25 de juliol de 2012 pel Tribunal Català de Defensa de la Competència de l'Autoritat Catalana de la Competència; una resolució mitjançant la qual es va declarar acreditada la comissió per part del Col·legi d'Agents de la Propietat Immobiliària de Barcelona una pluralitat de conductes contràries a l' article 1.1 de la Llei de defensa de la competència , i alhora una altra conducta contrària consistent en la recomanació col·lectiva referida a una llista d'honoraris. La resolució inclou així mateix una intimació per al cessament de les anteriors conductes, la imposició de sengles multes de 70.000 i 50.000 euros, l'ordre de modificar la normativa col·legial abans del 31 de març de 2013, i l'advertiment d'una multa coercitiva de 3.000 euros per cada dia d'endarreriment.

La resolució impugnada es refereix a diverses previsions dels estatuts del Col·legi i del reglament del torn de valoracions en aspectes com ara l'exercici de la professió en forma societària, l'obertura de despatxos, l'ús de noms comercials, l'habilitació per a l'exercici per part de professionals d'altres circumscripcions, honoraris mínims, requeriments per als encàrrecs professionals, els requeriments de formació per incorporar-se al torn de

valoracions, la forma de desenvolupar l'encàrrec per part dels perits i el visat obligatori.

Es tracta, en tot cas, d'aspectes incorporats a sengles normes col·legials, normes que son expressió de l'actuació del Col·legi en l'ordenació de la professió; això és, normes que el Col·legi emet en tant que Administració i en exercici d'una potestat pública d'acord amb allò previst als articles 36 i 39 de la Llei 7/06 d'exercici de professions titulades.

Doncs bé, la jurisprudència ha definit de forma precisa l'abast de les facultats dels òrgans de defensa de la competència en allò que es refereix a l'activitat de les Administracions públiques. En aquest sentit, el Tribunal Suprem ha establert que aquests òrgans, concretament la Comisión Nacional de la Competencia, no tenen facultats per anul·lar actes administratius o disposicions generals amb rang inferior a la Llei, de forma que si hom considera que alguna resolució administrativa infringeix la legalitat, ha de reaccionar si mes no exercint la corresponent acció davant els Tribunals en ús de la legitimitació que a aquest efecte els reconeix la Llei 15/07. Més enllà, l'òrgan de defensa de la competència no pot desconèixer la presumpció de validesa dels actes administratius ni considerar, per la seva pròpia autoritat, disconformes a dret les disposicions reglamentàries, desconeixent que l' article 18.2 de la Llei 30/1992 disposa que les normes i els actes dictats pels òrgans de les Administracions Públiques en l'exercici de la seva pròpia competència han de ser respectats per la resta d'Administracions.

En l'anterior sentit es manifesta el Tribunal Suprem en sentència de 14 de juny de 2013 (recurs núm. 3282/10); sentència que afegeix el següent:

" B) Que lo anterior sea así no implica, sin embargo, que los actos administrativos de las Administraciones Públicas o las disposiciones generales de rango inferior a la ley puedan restringir la competencia. Si la restringen

(y, obviamente, siempre que no estén respaldados por la "exención legal" antes analizada) aquellos actos y disposiciones serán ilícitos, en la medida en que se encuentran sujetos a las prohibiciones generales del capítulo primero ("conductas prohibidas") del Título I de la Ley 15/2007. Esto es, en definitiva, lo que vienen a significar, en parte, el párrafo final del apartado primero del artículo 2 de la Ley 16/1989, o del actual artículo 4 de la Ley 15/2007, cuando se refieren a las restricciones de competencia que se deriven del ejercicio de "otras potestades administrativas o sean causadas por la actuación de los poderes públicos".

Sucede, sin embargo, que la declaración de ilicitud -y subsiguiente nulidad- por esta causa, como por cualquier otra reveladora de la disconformidad con el ordenamiento jurídico de los correspondientes actos administrativos o disposiciones generales, está reservada a los tribunales. Razón por la cual, como acabamos de indicar, la Comisión Nacional de la Competencia debe acudir a ellos, haciendo uso de su legitimación procesal, si quiere privar a aquellos actos o normas de la eficacia inherente a su presunción de validez."

L'anterior doctrina porta a estimar el recurs en la mida que les sancions i els requeriments objecte de recurs es projecten sobre determinades previsions que l'Autoritat Catalana de la Competència considera il·legals però que en tot cas queden establertes en normes emeses pel Col·legi recurrent en tant que Administració pública i en exercici d'una potestat administrativa.

Una doctrina que, un cop consolidada, ha de ser acollida per aquest Tribunal.

TERCER .- L' article 139 de la Llei jurisdiccional disposa que s'imposaran les costes processals a la part que vegi desestimades les seves pretensions.

Atesos els fonaments esmentats,

HEM RESOLT

Primer.- Estimar el recurs interposat pel COL·LEGI D'AGENTS DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA DE BARCELONA I PROVÍNCIA, tot anul·lant la resolució impugnada.

Segon.- Imposar les costes processals a l'Administració demandada, costes que en cap cas superaran el màxim total de 1.500 euros.

Notifiqueu aquesta sentència a les parts fent saber que contra la mateixa hi cap interposar recurs de cassació que es prepararà davant d'aquesta Sala en el termini de deu dies a comptar des de la seva notificació.

Porteu testimoniatge a les actuacions principals.

Així, per aquesta nostra sentència, ho pronunciem, manem i signem.

PUBLICACIÓ.- El dia d'avui i en audiència pública, l'Ilmo. Sr. Magistrat Ponent ha llegit i publicat la sentència anterior. En dono fe.